

Krisztus megnyirbált hatalma a gyülekezetekben

Írta: A.W. Tozer

Nem állítom, hogy egy különleges kijelentés lenne, de bizonyos vagyok benne, hogy a Szent Szellem által a szívemre helyezett TEHER az, amit most megosztok veletek.

Ismerve szívem indulatát egyedül a szeretet indít arra, hogy leírjam nektek ezeket a gondolatokat. Amiről írok az nem a keresztyén társaimmal való küzdelem eredményeként felkavart elme keserű kirohanása. Ilyen küzdelemről szó sincs. Nem szenvedtem el bántásokat, sérelmeket vagy támadást senkitől. Nem is a másokkal való kapcsolataimban szerzett valamilyen kellemetlen tapasztalatok azok, amik kiformálták bennem ezeket a megállapításokat. Barátságos, szívélyes és kellemes kapcsolatban vagyok a saját gyülekezetemmel és más felekezetek keresztyéneivel. A mostani szomorúságomnak az oka egyszerűen az az állapot, ami szinte mindenhol uralkodik ma a gyülekezetekben.

Ezzel együtt el kell ismernem, hogy magam is részese vagyok ennek a helyzetnek, amit most kifogásolni fogok. Ahogyan Ezsdrás az ő hatalmas közbenjáró imájában magát is a törvénysértők közé sorolta, most így teszek én is: "Ó Istenem, szégyenkezem és pirulok felemelni az orcám Hozzád, Istenem: gonoszságunk a fejünkre nőtt és a törvényszegésünk az egekig hatolt." Bárki mással szemben kimondott kemény szó egyszerűen és becsületes módon a saját fejemre kell, hogy visszahulljon. Én is vétkes vagyok. Ezt abban a reményben írom, hogy mindannyiunknak oda kell fordulni az Úrhoz, a mi Istenünkhöz és nem vétkezni többé ellene.

Hadd tegyem nyilvánvalóvá a terhem okát, ami a következő: Jézus Krisztusnak szinte alig van hatalma azokban a közösségekben, amelyek az Ő nevéből neveztetnek. Ez alatt nem a Római Katolikusokra, nem is a liberálisokra sem pedig különböző látszólag keresztyén kultuszokra gondolok. A protestáns gyülekezetekre gondolok általában és beleérttem azokat is, akik a lehangosabban szállnak síkra ezért, hogy ők a Mi Urunknak és apostolainak szellemi leszármazottai: nevezetesen az evangéliumiakról van szó.

Az Újszövetség egyik alaptanítása, hogy Jézus feltámadása után az Ember Jézus volt Isten által kijelentve, hogy Úr és Krisztus legyen. Az Atya Őt ruházta fel teljhatalommal az Ő Teste, a Gyülekezet fölött. Minden hatalom az Ővé mennyen és földön. A maga idejében gyakorolni fogja azt majd teljes egészében, de a történelemnek ebben az időszakában megengedi, hogy ez a hatalom visszautasításra és figyelmen kívül hagyásra kerüljön. A világ most visszautasítja, a gyülekezet pedig figyelmen kívül hagyja ezt.

Krisztus pillanatnyi helyzete az evangéliumi gyülekezetekben hasonlítható egy korlátozott hatalommal rendelkező királysághoz, egy alkotmányos (monarchiához) királysághoz. A királyság (akit időnként elszemélytelenít a „korona” szó) egy ilyen országban nem jelent többet, mint a királyi rezidencia (egy hagyományörző gyülekezési hely), ami nem az egység és a hűség, hanem sokkal inkább egy zászló vagy egy nemzeti himnusz kedves szimbóluma. A királyt dicsőítik, felmagasztalják és támogatják, de a tényleges hatalma nagyon kicsi. Névlegesen a király a fej minden fölött, de minden kritikus helyzetben mégis valaki más hozza meg a döntéseket. A szertartásos alkalmakon királyi ruhában jelenik meg, hogy elmondjon egy unalmas, száraz beszédet, amit az ország valódi uralkodói adnak a szájába. Az egész dolog nem több mint szeretetre méltó színjáték, aminek a gyökerei a múltba nyúlnak vissza, ami nagyon szórakoztató és ezért senki sem akar lemondani róla.

Krisztus az evangéliumi gyülekezetekben valójában ma csak egy kevéssel több egy kedvelt szimbólumnál. "Jézus Neve Hatalmának Dicsőítése" a gyülekezet nemzeti himnusza és a kereszt a hivatalos zászlójuk, azonban a gyülekezetek hétvégi Istentiszteleti alkalmain és a gyülekezeti tagok mindennapi cselekedeteiben valaki más, és nem Krisztus hozza a döntéseket. Megfelelő körülmények között Krisztus mondhatja: "Jöjjenek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtak vagy meg vagytok terhelve" vagy "Ne engedjétek, hogy infarktust kapjatok." Amikor azonban a szentbeszéd befejeződik, mások folytatják, azok, akik valóságos hatalommal rendelkezve döntenek a gyülekezet erkölcsi kérdéseiről, és minden dologban és módszert illetően, amiket alkalmazni kívánnak. A bürokratikus (lassú és aprólékos) szervezet miatt még a legfiatalabb – a teológiai tanulmányait éppen befejezett – pásztor is több valóságos hatalommal rendelkezik ma egy gyülekezetben, mint Jézus Krisztus.

Nem csak arról van szó, hogy Krisztusnak ma kevés vagy szinte semmi hatalma nincs a gyülekezetekben, de a befolyása egyre kisebb. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy nincs egyáltalán hatalma, csupán azt, hogy kicsi és egyre kisebb lesz. Nagyon tanulságos lenne, ha összehasonlítanánk Krisztus és Ábrahám Linkoln hatását az amerikai emberek életére. Ábrahám Linkoln még mindig az ország bálványja. Kedves, ragyás arca olyan őszinte és csodálatra méltó mindenhol, ahol feltűnik. Álmodozó szemeire tekintve olyan egyszerű felnőni. A gyerekek az ő életének történeteiben, becsületességén és alázatosságán nevelkedtek fel. Később azonban mintha felülemelkedtek volna lágy érzéseiken és eltávolodtak tőle? Többé már nem jó példa az egyre valószínűtlenebbé váló múltba való visszatekintés, ami egyre kisebb igazi hatást gyakorol a jelenre. Ma minden gazember kész magára venni Lincoln hosszú fekete kabátját. Az USA-ban a politikai körülmények rideg világában a politikusok állandó Lincolnról való hivatkozása ma már egyszerűen nevetséges.

Jézus uralma sem merült teljesen feledésbe a keresztyének között, csak számúzték az énekek területére, ahol a vallásos érzelmek melegségében minden azzal kapcsolatos felelősség kellemes hangulatban feloldódhat. Vagy ha mint elméletet tanítanak is arról, ritkán alkalmazzák azt a gyakorlati életben. Az az igazság, hogy az Ember Krisztus Jézus teljes körű és szuverén hatalommal rendelkezik az egész gyülekezet és minden

egyes tag életének minden területe felett, ma egy mellőzött igazság az evangéliumi keresztyének széles tömegeiben.

Hogy állunk ehhez a kérdéshez? Meg vagyunk győződve, hogy közösségünk keresztyénisége Krisztus és az Ő apostolainak nyomdokaiban halad. Fel sem merül bennünk, hogy működési módunk, erkölcsi állapotunk, közösségünk tevékenysége nem felel meg az Újszövetségi keresztyénségnek. A közösség bármit gondol, bármit mond vagy bármit cselekszik, még csak fel sem merül, hogy az nem szellemi lenne. Azt feltételezzük, hogy az Úr semmi mást nem vár tőlünk csak azt, hogy közösségi tevékenységünkkel jól elfoglaljuk magunkat. Meg vagyunk győződve, ha így cselekszünk, akkor megtartjuk Krisztus parancsolatait.

Annak érdekében, hogy kikerüljünk az Úr - Újszövetségben lévő - egyszerű parancsolatainak való engedelmesség vagy az elutasítás kellemetlenségével járó szükségszerűségét, a kérdéses igék liberális magyarázatát hívjuk segítségül. A szörszálhasogatás nem csak Római Katolikus teológusok sajátja. Mi evangéliumiak is hajlamosak vagyunk arra, hogy megtaláljuk a módját, hogyan kerüljük ki az engedelmességet kívánó kellemetlen helyzeteket finom és bonyolult magyarázatok alkalmazásával. Ezek a magyarázatok a test kívánságára, „megrendelésre” készülnek. Kényelmes testiességgel megbocsátjuk az engedetlenséget, és ez által hatástalanná tesszük Krisztus szavait. Ezek a magyarázatok mindig abból indulnak ki, hogy Krisztus azt egyszerűen nem úgy érthette, ahogy mondta. Csak azt követően fogadjuk el Jézus tanításait, miután teológiai magyarázatainkkal erőtlenné tettük azt.

Ennek ellenére egyre többen jönnek emberek Krisztushoz, hogy tanácsot kérjenek „problémáikra”, mert nyugalmat szeretnének lelteni a lelkükben. Jézust, mint valami figyelemreméltó szellemi erővel rendelkező pszichiátert ajánlják előszeretettel az embereknek, aki megoldja a „problémáikat”. Ez a „Krisztus” képes megszabadítani őket a bűntudattól és segít nekik elkerülni a súlyos lelki sérüléseket okozó konfliktusokat a társadalommal és a hozzátartozókkal egy egyszerű és könnyű módszer alkalmazásával. Természetesen ennek a furcsa Krisztusnak semmi köze az Újszövetség Krisztusához. Az Igazi Krisztus Úr, de mint szolgálatkész Krisztus mindenképpen több annál, mint az emberek szolgálója.

Azt gondolom, hogy konkrét bizonyítékkal tudok szolgálni az állításom igazolására, nevezetesen arra, hogy Krisztus kevés vagy semmi hatalommal sem rendelkezik a mai gyülekezetekben. Engedjétek meg nekem, hogy feltegyek egy kérdést és hadd legyen az erre adott válasz maga a bizonyíték. Melyik gyülekezeti vezetőség hívja ma segítségül az Urat a szükséges döntések meghozatalához a tanácskozásai során? Bárki, aki rendelkezik gyülekezeti vezetőségben szerzett tapasztalattal, és elolvassa ezt, próbáljon visszaemlékezni arra az időre, mikor olvasott fel bármelyik vezető a Szentírásból, hogy hatásosan érveljen Isten igazsága mellett, vagy mikor javasolta valamelyik elnök azt a testvéreknek, hogy meg kellene vizsgálni, mi az Úr tanácsa számukra ebben a bizonyos kérdésben. A vezetőségi összejövetelt szokás szerint egy imával nyitják meg vagy egy "imára szánt idő" van a megbeszélés elején. Azt követően, a Gyülekezet Feje tisztelettudóan csendben van, miközben a valóságos

hatalommal rendelkezők eldöntik a dolgokat. Bárki, aki tagadja ezt, hozzon bizonyítékot ennek megcáfolására. Én leszek az első, aki szívesen meghallgatom.

Melyik Vasárnapi iskola tantestülete fordul döntésért az Igéhez? A tagok mindig azt feltételezik, hogy már tudják, hogy feltételezhetően mit kell tenniük és az egyetlen problémájuk csak az, hogyan tudják azt hatékonyan megvalósítani? Tervek, szabályok, "működési rend", új módszertani technikák kötik le minden idejüket és figyelmüket. Az összejövetel előtti ima a terveik véghezvitelének isteni segítségét szolgálja. Úgy látszik, hogy az az elképzelés, hogy az Úr adhat valamilyen útmutatást számukra, eszükbe sem jut.

Ki emlékszik arra, hogy mikor hozta egy konferencia elnöke magával a Bibliáját és tette le az asztalra, azzal a határozott céllal, hogy használni fogja azt? Jegyzőkönyvek, szabályzatok, programok; az igen, az Úr megszentelt parancsolataiban azonban, nem. Tökéletes ellentét van a vezetői tanácskozás elején imával eltöltött idő és az azt követő – valójában - üzleti tárgyalás között. Az elsőnek semmi kapcsolata, ráhatása sincs a másokra.

Külföldi missziós társaságok vezetői keresik egyáltalán az Úr útmutatásait az Ő Igéje és Szellemé által, hogy azt kövessék? Mindnyájan azt gondolják, hogy úgy cselekednek, de amit valójában tesznek az az, hogy feltételezik, hogy a céljaik összhangban vannak a Szentírással, és azt követően csak az Úr segítségét kérik, hogy találjanak módot arra, hogy megvalósítsák azokat. Egész éjjel imádkozhatnak az Úrhoz, hogy sikeresek legyenek a vállalkozásaikban, de Krisztus, mint Úr, nem kíván a segítőjük lenni. Emberi elgondolásokat akarnak véghezvinni azt feltételezve, hogy azok Istentől valók. Ezek az elgondolások válnak célkitűzéssé, és azt követően az Úr szavazattal sem rendelkezik.

Az Istentiszteleti dicsőítésvezetésünkben hol található meg Krisztus hatalma?

Az igazság az, hogy ma az Úr ritkán vezet egy Istentiszteleti alkalmat és az Ő befolyása a gyakorlatban nagyon kevés. Énekelünk és prédikálunk Róla, de Neki nem kell beavatkoznia. Dicsőítünk az általunk megszokott módon. Annak jónak kell lenni, mert mindig így csináljuk, és más gyülekezetek is ugyanígy csinálják.

Melyik keresztyén fordulna hiteles válaszáért egyenesen a Hegyi Beszédhez vagy az Újszövetséghez, mikor egy erkölcsi problémával szembesül? Ki vágyik arra, hogy Krisztus szava legyen a döntő válasz a születésszabályozás, egy család felnevelése, a személyes magatartás, a tized, a szórakozás, a vásárlás, az eladás kérdéseiben, és más hasonlóan fontos dolgokban? Az alázatos Biblia Iskolák közül melyik teológiai iskola folytathatná működését, ha minden célt illetően Krisztust kellene Úrrá tennie? Remélem van néhány, de hiszem, hogy igazam van amikor azt mondom, hogy a legtöbb ilyen iskola üzleti alapon működik rákényszerülve arra, hogy magukévá tegyenek olyan eljárásmodokat, amiket a Biblia nem támaszt alá, ők azonban felvállalják és tanítják azokat.

Ezért egy eléggé furcsa helyzet alakult ki: Krisztus hatalmát figyelmen kívül hagyják annak érdekében, hogy iskolát működtethessenek, és Krisztus hatalmáról egyéb dolgokkal együtt tanítanak.

Sok okra vezethető vissza a mi Urunk hatalmának udvarias visszautasítása. Csupán kettőt hadd nevezek meg:

Az egyik: a szokás, a múltbeli tapasztalatok és hagyományok ereje a régebbi vallásos közösségekben. Ez a gravitációhoz hasonlóan fejt ki hatását a közösségek vallásos gyakorlatának minden területén, állandó és határozott nyomást kifejtve egy adott irányba. Természetesen ez a nyomás a fennálló állapottal való összhang irányába hat. Nem Krisztus tehát, hanem a szokás az úr az ilyen helyzetekben. Ez a szokás azonban továbbterjedt (lehetséges, hogy kisebb mértékben) más közösségekre is. Olyanokra gondolok, mint a teljes evangéliumi gyülekezetek, a szentség gyülekezetek, a pünkösdi és fundamentalista gyülekezetek és sok más független és felekezeten kívüli gyülekezet, amelyek megtalálhatók mindenhol szerte az Észak-Amerikai kontinensen.

A másik ok: az egyéni ambíciók előtérbe kerülése az evangéliumi gyülekezetekben. Ez, ha jól érzékelem a helyzetet, nem annyira egy tanulás utáni vágy, hanem inkább egy vágy arra, hogy emberek a tanulmányaik és megszerzett címeik alapján szerezzenek hírnevet maguknak. Emiatt alapjában véve rendes, de több ismerettel rendelkező emberek kiteszik magukat annak, hogy az ellenséggel való együttműködés eszközeivé váljanak. Meg fogom magyarázni, hogy mire gondolok.

Az evangéliumi hitünket (hiszem, hogy az Krisztusnak és az Ő apostolainak igaz hite) ezekben a napokban sok különböző irányból támadták meg. A Nyugati világban az ellenség lemondott az erőszakról. Többé nem karddal és puskával jön ellenünk, hanem mosolyogva és ajándékot hozva. Felemeli a szemét az égre és megesküszik, hogy ő is az atyáink hitét vallja, de valódi célja az, hogy lerombolja azt, vagy legalábbis olyan mértékben módosítsa, hogy a továbbiakban már ne természetfeletti legyen, mint egykor volt. A filozófia, a pszichológia és az antropógia nevében jön, és kedves ésszerűséggel igyekszik rávenni minket arra, hogy gondoljuk újra a történelmi helyzetünket, ne legyünk olyan merevek, legyünk engedékenyebbek: nagy általánosságban megértőek.

Tanult, titkos zsargonban beszél és a félig képzett evangéliumiak sokasága „borjúként” követi őt. Tudományos fokozatokkal dobálózik a kegyeibe férközni igyekvő „próféta fiak” felé, ahogyan Rockefellernek szokása volt tízcenteseket dobálni a farmer gyerekeknek. Azok az evangéliumiak pedig, akiket tudományos felkészültségük hiánya miatt vádolnak, most ragyogó szemmel igyekeznek megszerezni ezeket a státusz szimbólumokat, és amikor megszerezték, alig tudnak hinni a szemüknek. Egyfajta önkívületben hitetlenkedéssel járkálnak, mint a szomszédos gyülekezet énekkarának szólóénekesé, akit meghívtak énekelni a La Scala-ba.

Az igazi keresztyénség jelenlegi állapotának megvizsgálására az egyetlen hiteles próba (mert minden hitbeli tevékenység végső értékét ez adja), hogy az Úr az Őt megillető

helyen van-e az életünkben ill. a közösség életében. Ő valóban Úr vagy csak jelkép? Meghatározó személy a tervünkben vagy csak egy a sokaságból? Valóban Ő dönt el dolgokat, vagy csupán segít kivitelezni mások terveit? Minden hitbeli tevékenység - egy keresztyén ember legegyszerűbb cselekedetétől egy egész felekezet nagy súlyt képező és költséges tevékenységéig - megvizsgálható a következő kérdésre adott válasz alapján: valóban Jézus Krisztus az Úr ebben a tevékenységben? A munkánk a fának, szénának és szalmának vagy aranynak, ezüstnek és drágakőnek fog bizonyulni végső próba során, azon a bizonyos napon? Ez az erre a kérdésre adott helyes válaszon fog múlni.

Mit kell tennünk tehát? Mindannyiunknak dönteni kell legalább három lehetséges válasz közül. Egyesek megdöbrent felháborodásukat kifejezve felelőtlenességgel vádolhatnak engem, amiért leírtam ezt. Mások általánosságban egyetértve helyeslően bólintanak a leírtakra, de azzal vigasztalják magukat, hogy vannak kivételek és ők a kivételek közé tartoznak. Ismét mások szelíd alázatossággal meghajolnak és bevallják, hogy mi szomorítottuk meg a Szent Szellemet és szégyent hoztunk az Úrra, mert nem sikerült neki adni az Őt megillető helyet, amit az Atya adott neki, mint a Gyülekezet Fejének és Urának.

Az első vagy a második lehetőség választása rossz döntés. A harmadik, ha megvalósításra kerül, annak következménye kiátkozással való eltávolítás is lehet. A döntés nálunk van.

Forrás: <http://www.awtozerclassics.com/articles/article/4938678/86408.htm>

Fordította: Abonyi Sándor

2013-05-14